

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **J. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 15 marca 2023 r.

w przedmiocie zażalenia oskarżyciela prywatnego R. R.

na zarządzenie z dnia 22 listopada 2022 r., wydane w sprawie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie sygn. akt II AKo 126/22

o odmowie przyjęcia zażalenia

na podstawie art. 35 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

stwierdzić swoją niewłaściwość i zażalenie na zaskarżone zarządzenie przekazać do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie – jako sądowi właściwemu.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 22 listopada 2022 r., sygn. akt II AKo 126/22, Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Szczecinie odmówił przyjęcia zażalenia R. R. na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 września 2022 roku, sygn. akt II AKo 126/22, w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego, z uwagi na jego wniesienie po terminie.

Zażalenie na powyższa decyzję wywiódł oskarżyciel prywatny R. R. Zażalenie to zostało przekazane do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw do rozpoznania przedmiotowego wniosku przez Sąd Najwyższy.

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. określa szczególny tryb postępowania z wnioskami o wznowienie złożonymi przez osoby niebędące adwokatami lub radcami prawnymi oraz wskazuje sąd właściwy do rozpoznania zażalenia na postanowienie wydane na tej podstawie prawnej. Właściwy do rozpoznania jest ten sam sąd, który wydał zaskarżone postanowienie, orzekający w składzie trzech sędziów. Skoro zatem sąd ten jest właściwy do rozpoznania zażalenia na postanowienie merytoryczne, wydane w trybie art. 545 § 3 k.p.k., to i ten sam sąd pozostaje właściwy, zgodnie z treścią art. 466 § 2 k.p.k., do kontroli zarządzenia odmawiającego przyjęcia zażalenia. Instytucja określona w przepisie art. 545 § 3 k.p.k. ma charakter *lex specialis* wobec przepisu art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. Jeżeli bowiem na postanowienie merytoryczne, wydane przez sąd apelacyjny w kwestii odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., nie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego, to konsekwentnie również na zarządzenie wydane w toku tego postępowania nie może przysługiwać środek odwoławczy do Sądu Najwyższego. Innymi słowy, zgodnie z treścią art. 466 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 3 k.p.k. sąd właściwy do rozpoznania środka odwoławczego od postanowienia wydanego na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. jest także sądem właściwym do rozpoznania zażalenia na zarządzenie o odmowie jego przyjęcia. Przepis art. 545 § 1 k.p.k. upoważniający m.in. do stosowania art. 429 k.p.k. oraz art. 530 k.p.k. w postępowaniu wznowieniowym będzie miał zastosowanie tylko do tych wniosków o wznowienie postępowania, co do których nie wydano postanowienia o odmowie ich przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. Powyższe konkluzje pozostają zgodne z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2022 r., I KZP 8/22 (OSNK 2023, nr 1, poz. 2). Tym samym stwierdzić należało, że Sąd Najwyższy nie jest sądem właściwym do rozpoznania zażalenia w przedmiotowej sprawie, w związku z czym orzeczono jak w sentencji.

